

РЕШЕНИЕ

№ 67

гр. Русе, 27.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – РУСЕ в публично заседание на тридесет и първи януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Татяна Черкезова

при участието на секретаря Ева Д.а
като разгледа докладваното от Татяна Черкезова Гражданско дело № 20234500100265 по описа за 2023 година

за да се произнесе, съобрази следното:

Предявен е пряк иск за заплащане на застрахователно обезщетение от ЗАД

„ДаллБогг Живот и Здраве“ АД – гр. София, за причинени неимуществени вреди, с правно основание чл.432 от КЗ, и акцесорен иск по чл. 86 от ЗЗД.

Ищцата И. Т. С. твърди, че на 13.12.2022 г. около 10:22 ч. в с.***, обл. Русе, при извършване на маневра завИ.е наляво л.а. „Фолксваген Пасат“ с ДК № ***, управляван от А. Г. А., не я пропуснал да пресече пътното платно, в резултат на което автомобилът я блъснал. От удара тя получила телесни увреждания, заради които била откарана в Спешно отделение на УМБАЛ „Канев“ АД, където ѝ били извършените прегледи и изследвания, и поставена диагноза - счупване на пубиса (срамна кост) закрито.

Мястото на произшествието било посетено от екип на ОДМВР – Русе и бил съставен констативен протокол за ПТП с пострадали лица № 996/349/13.12.2022г. и съответно – акт за установяване на адм.нарушение на виновния водач.

В исковата молба се твърди, че пострадалата е била първоначално в шоково състояние, което наложило незабавна реанимация, изразяваща се във възстановяване на обема на общата циркулираща кръв, затопляне, обезболяване. Същата получила симптома на „закованата пета“, не могла да повдигне крайника си или в случай на повдигане – само с чужда помощ.

Изпитвала остра болка при сгъване на тазобедрената става, тъй като се притискало мястото на счупване.

След проведеното лечение в болничното заведение пострадала провела домашно такова със спазване на съответния хигиено-диетичен режим,

постелен режим, продължило около 30-35 дни.

След втората седмица започнало раздвижване в леглото и рехабилитация, като едва след 30-тия ден пострадалата можела да се изправя, но с чужда помощ. В продължение на няколко месеца след инцидента се придвижвала с патерици. Сочил се, че е търпяла болки и страдания, свързани с конкретните телесни увреждания, с необходимостта да спазва постелен режим, ограничаване на физическа активност и натоварване, нуждата да бъде подпомагана в обслужването си чисто битово от своите близки. Сочил се, че първоначално болките били изключително силни, не се влияели от обезболяващите медикаменти, в резултат на което пострадалата не можела да спи, да се отпусне, станала раздразнителна, каквато не била преди ПТП. Променил се начинът ѝ на живот, станала по-тревожна, напрегната, заради залежаването и болките. Притеснявало я обстоятелството, че близките ѝ трябвало да я обгрижват битово. След инцидента започнала да сънува кошмари и да изпитва страхове. Твърдил се, че и понастоящем в ежедневието ѝ продължават физическите и психическите ѝ болки и страдания.

Тъй като за процесния автомобил била налице валидно сключена застраховка „Гражданска отговорност“ с ответното застрахователно дружество, същото било сезирано от пострадалата с искане за изплащане на застрахователно обезщетение заради причинените ѝ от ПТП неимуществени вреди. То било отправено на 31.01.2023г., съобразно изискванията на чл.380 от КЗ. Към момента на депозиране на исковата молба е изтекъл 3- месечният срок в посочената разпоредба и към този момент не е постъпил отговор от застрахователя, че уважава претенцията.

Изложеното обуславя правния интерес на ищцата да предяви по съдебен ред претенция против ответното застрахователно дружество, при когото виновният водач има задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, като претендира обезщетение за търпените неимуществени вреди под формата на болки и страдания вследствие на процесното ПТП, в размер на 60 000 лева, ведно със законната лихва, считано от 31.01.2023 г. - датата на депозиране на претенцията пред застрахователя, до окончателното изплащане на задължението. Претендират се разноси за производството, вкл. адвокатско възнаграждение.

В отговора на исковата молба от ответното застрахователно дружество се взема становище, че исковата молба е нередовна, тъй като не са изложени достатъчно фактически обстоятелства относно процесното ПТП. Твърдил се, че искът, макар и допустим, е неоснователен. Оспорва се същият по основание и размер. Твърдил се, че водачът на процесния автомобил, застрахован при ответното застрахователно дружество А. Г. А., не е допуснал нарушение на императивни норми на ЗДвП, с оглед на което не е причинил и процесното ПТП, и поради липсата на един от елементите на деликта – противоправното му поведение, се счита че не е налице деликт, съответно не се дължи обезщетение от застрахователя. Отделно се взема становище, че се касае за случайно деяние по чл. 15 от НК, тъй като водачът е бил поставен в състояние на обективна невъзможност да реагира заради поведението на пострадалата С., която предприела пресичане на улицата внезапно пред

автомобила, в нарушение на задълженията си като пешеходец съобразно ЗДвП.

Не се оспорва, че е налице валидно застрахователно правоотношение. Оспорва се механизмът на настъпване на ПТП. Твърди се, че водачът няма вина. Оспорват се причинените телесни увреждания. Твърди се, че няма причинна връзка между настъпилия инцидент и описаните телесни увреждания, както и че няма ангажирани достатъчно медицински документи за тях, вкл. и за това какви възстановителни процедури са предприети, какви прегледи, какви изследвания са направени, съответно и рехабилитация на пострадалата. Оспорва се твърдението за увреждане на психиката на ищцата, като се сочи, че няма такива доказателства.

Твърди се, че е налице съпричиняване от страна на ищцата на вредоносния резултат, тъй като е пресичала платното на място, което не е регламентирано, като не се е съобщила с приближаващите се пътни превозни средства, както и не е изпълнила задължението си като пешеходец да не излиза внезапно на пътното платно.

Прави се възражение за прекомерност на претендираното обезщетение като размер, съответно и на акцесорния иск за лихви.

Иска се съдът да отхвърли иска като неоснователен, а в условията на евентуалност - да не присъжда в пълен размер претендираното обезщетение поради възражението за съпричиняване, както и заради това, че претенцията не съответства на разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД. Претендират се разноски, включително и юрисконсултско възнаграждение.

След преценка на събраните по делото доказателства в тяхната съвкупност, съдът приема за установено от фактическа страна следното:

На 13.12.2022 г. около 10:22 ч. в с.***, обл. Русе ищцата И. Т. С. предприела пресичане на пътното платно на кръстовището между ул.“ Ал.Стамболийски „ и ул.“ Отец Паисий“. В същото време л.а. „Фолксваген Пасат“ с ДК № *** управляван от А. Г. А., движещ се по ул.“ Ал.Стамболийски“ извършвал маневра завИ.е наляво. Водачът на автомобила не пропуснал пешеходката, която вървяла със спокоен ход, да пресече отдясно наляво по посоката му на движение, в резултат на което я блъснал с предната броня на автомобила. От удара тя паднала на предния капак, а след това се изтърколила на пътното платно. След което на собствен ход напуснала мястото на произшествието.

По –късно същия ден пострадалата посетила УМБАЛ „Канев“ АД, където след извършените ѝ прегледи и изследвания била поставена диагноза - счупване на долен клон на дясна срамна кост. Заради силните болки след травмата ѝ бил назначен прием на аналгетичен медикамент. Било проведено консервативно лечение, неоперативно, с предписан режим на покой, без натоварване на долните крайници. Вследствие на ПТП се променил начинът ѝ на живот, с оглед ограниченията в предвижването ѝ и необходимостта близки да ѝ помагат.

След преживяното ПТП била в стрес, изпитвала страх от движещи се автомобили. В резултат на травмата понастоящем пострадалата продължава

да изпитва болки в гърба и краката, при движение на собствен ход по –лесно се уморява.

Мястото на произшествието било посетено от екип на ОДМВР – Русе и бил съставен констативен протокол за ПТП с пострадали лица № 996/349/13.12.2022г. и съответно – акт за установяване на адм.нарушение на виновния водач.

Към датата на настъпване на ПТП за процесния автомобил е имало валидно сключена застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите с ответното застрахователно дружество - застрахователна полица № BG/30/122002503629.

Ищцата предявила на 31.01.2023г. писмена претенция, въз основа на която били образувани две щети и в 3-месечен срок не било определено и изплатено обезщетение.

Изложените факти съдът приема за установени въз основа на събраните по делото писмени доказателства и заключението на комплексната съдебно-медицинска и автотехническа експертиза, което съдът кредитира като компетентно и обективно. Свидетелските показанията по делото – на водача на процесния автомобил А. А. и на Г. Р. / свидетелстваща за състоянието на пострадалата от м.април 2023г. до настоящия момент / съдът кредитира като обективни, тъй като с тях се сочат непосредствено възприети факти.

Въз основа на установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Предявен е пряк иск за заплащане на застрахователно обезщетение за причинени неимуществени вреди с правно основание чл. 432 от КЗ.

Съгласно разпоредба на чл. 498 ал. 3 от КЗ, допустимостта на прекия иск на увреденото лице при настъпване на застрахователно събитие е обвързана от предявяване на претенция за плащане пред застрахователя по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите и изтичане на тримесечен срок от искането за доброволно плащане. Ищцата е отправила писмена претенция до ответното застрахователно дружество на 31.01.2023 г. и към момента на предявяване на иска тримесечният срок е изтекъл. Наличието на общите и специалните процесуални предпоставки, визирани в КЗ, обуславя допустимостта на предявения иск.

Съгласно чл.432 от КЗ, при наличие на договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" между застраховател и водач на МПС, увреденото трето лице има право да предяви иск срещу застрахователя, който по силата на договорната отговорност следва да го обезщети за всички претърпени вреди. Отговорността на застрахователя за заплащане на застрахователно обезщетение е функционално обусловена от деликтната отговорност на застрахованото лице. При настъпване на застрахователното събитие в полза на увреденото лице възниква субективното право на деликтно обезщетение, както и прякото право на застрахователно обезщетение.

За да бъде ангажирана отговорността на застрахователя на това

основание, в доказателствена тежест на ищцовата страна е да установи наличието на претърпени вреди от виновно поведение на водач на МПС, който е застраховано лице при застраховател по задължителната застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите.

Следва да са налице и елементите от фактическия състав на неправомерното увреждане, основаващо се на нарушението на правната норма, изискваща да не се увреждат субективните права, имуществото и телесната цялост на другите физически лица. Регламентираното в чл.45 от ЗЗД задължение за поправяне на вредите има обезщетителен характер, като на обезщетение подлежат всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането.

Анализът на ангажираните по делото доказателства сочи, че са налице всички елементи на неправомерното увреждане, по чл.45 и сл. от ЗЗД - деяние, вреда, противоправност на деянието, причинна връзка и вина, която съгласно чл.45, ал.2 от ЗЗД се предполага.

По делото, от ангажираните гласни и писмени доказателства и от заключението на КСМАТЕ се установи по категоричен начин механизмът на настъпване на ПТП, при което пострадала ищцата. Съгласно последното, при пресичане на пътно платно същата е блъсната от лек автомобил, чиито водач не я възприел своевременно и при маневра завои наляво не я пропуснал да пресече отдясно наляво. Процесният автомобил се движел с около 19,7 – 22,8 км/ч, по мокър асфалт. Не е имало обективни препятствия на пътя, които да попречат на водача да пропусне движещата се със спокоен ход пешеходка. Съществувала е техническа възможност той да наблюдава движението и поведението на пешеходката от момента на началото на маневрата до момента на удара. Соченото от водача на процесния автомобил – че стъклата на автомобила били запотени, не е обстоятелство, което да го освобождава от задълженията му като водач на ПТП да следи пътната обстановка и съобразява движението на автомобила с останалите участници в движението – както с МПС, така и с пешеходци.

Поради това и възраженията на ответника, че е налице случайно деяние, и липсва виновно и противоправно поведение на водача на МПС са изцяло неоснователни. Не е налице и съпричиняване, доколкото е установено, че пешеходката не е навлязла внезапно на пътното платно и се е движела със спокоен, бавен ход, поради което и не може да се приеме, че е допринесла със свои конкретни действия или с въздържане от такива за настъпване на вредоносния резултат, и това нейно поведение да е станало причина или да е повлияло по някакъв начин върху действията на причинителя на вредата.

За ищцата в качеството ѝ на пострадала от ПТП е възникнало субективното право на обезщетение за причинените ѝ от деликта неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от него.

По делото се установи, че в резултат на ПТП ищцата е получила счупване на долен клон на дясна срамна кост. Заради силните болки след травмата ѝ бил назначен прием на обезболяващи медикаменти. Ищцата не е била транспортирана от пристигнал на място медицински екип в Спешно

отделение на УМБАЛ „Канев“ АД и не е провеждала болнично лечение, както се твърди в исковата молба, а сама е отишла в болничното заведение няколко часа след ПТП. Тя не била хоспитализирана, тъй като счупването на срамната кост не било разместено и не се нуждаела от оперативно лечение. Било проведено консервативно лечение, изразило се в домашно лечение, с режим на покой, без натоварване на долните крайници. Ищцата не е ангажирала доказателства относно фактическите твърдения в исковата молба, което е изцяло в нейна доказателствена тежест, относно : получен симптом на „закована пета“, в какво се е изразило и как е протекло домашното лечение, за какъв период / посочен в исковата молба като 30-35 дни /, че е започнала раздвижване в леглото след втората седмица, а едва след 30 ден – изправяне с чужда помощ, че е използвала патерици, за да се придвижва.

Според заключението на в.л.- съдебен лекар, по приетата КСМАТЕ, нормалният възстановителен период за този вид увреждане е около 2 - 3 месеца, като пълното функционално възстановяване е индивидуално, но с оглед конкретното счупване при пострадалата следва да е протекло без удължаване на този период и без усложнения, като няма данни при нея да не е настъпило пълно възстановяване. Представената по делото медицинска документация за хоспитализация с диагноза двустранна пневмония, в лице сочи за неотнормиса, доколкото се касае за остро респираторно заболяване в периода 25.05.2023г. – 31.05.2023г., което не е възможно да е било налице към 13.12.2022. Епикризата на името на ищцата от Съдова хирургия при УМБАЛ „Медика“ – Русе е за извършена флебография на десен долен крайник на 29.08.2023г.

Тези факти дават основание да се приеме, че ищцата е претърпяла неимуществени вреди - болки и страдания от получените травматични увреждания и проведените по повод на тях лечение и възстановяване, което се е отразило негативно на нейното емоционално състояние и на начина ѝ на живот, поради което подлежат на обезщетяване.

Съгласно разпоредбата на чл.52 от ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди следва да се определи по справедливост. Понятието „справедливост“ няма абстрактен характер и е свързано с преценка на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които следва да бъдат съобразени при определяне на размера. При ангажиране на отговорността на застрахователя следва да се съобразят и конкретните икономически условия в страната, а като ориентир за размера на дължимите обезщетения следва да се вземат предвид и съответните нива на застрахователно покритие към релевантния за определяне на обезщетенията момент. /В този см. решение №83/06.07.2009 г. на ВКС по т.д.№ 795/2008 г., II т.о, ТК /.

Съдът, като съобразява начина на извършване на деликта, вида и характера на получените телесни увреждания, липсата на оперативни интервенции, че пострадалата не е била хоспитализирана, не е проведено оперативно лечение, а само консервативно – в домашни условия, с щадящ постелен режим, отчитайки нейната възраст, установените болки и страдание непосредствено след ПТП, наложили прием на обезболяващи медикаменти, и такива при натоварване на долните крайници понастоящем, стресът, който е

изживяла, промяната в начина ѝ на живот и съпътстващите ограничения от битов характер в периода на възстановяване, социално-икономическата обстановка в страната, приема, че справедливият размер на застрахователното обезщетение възлиза на 25 000 лева.

С оглед изложеното, съдът приема, че в полза на ищцата следва да се присъди обезщетение за причинените ѝ неимуществени вреди в размер на 25 000 лева, до който размер искът като основателен следва да бъде уважен, а в останалата част – до претендираните 60 000 лева, следва да се отхвърли.

Ищцата е претендирал присъждане на законна лихва, която на основание чл.497 от КЗ вр.чл.429 от КЗ следва да се присъди от датата на писменото предявяване на застрахователната претенция - 31.01.2023г.

Разноските по делото следва да се определят съобразно правилата на чл.78 от ГПК.

Ищцата е освободена от заплащане на държавна такса и разноски за производството и не е направила такива. По делото е упълномощила да я представлява адвокат Я. Д. Д. от САК, като видно от представен договор за правна защита и съдействие, процесуално представителство е осъществявано по чл. 38 от КЗ, поради което следва да се присъди адвокатско възнаграждение, съразмерно на уважената част от иска, в размер на 2650 лева.

Ответното дружество е направило разноски в общ размер на 1070 лева / за възнаграждения на в.лица и депозит за свидетел /. Съобразно отхвърлената част от иска същото има право на разноски – 813,20 лева, както и на юрисконсултско възнаграждение / без явяване в с.з./ 150 лева, в общ размер на 963,20 лева, които ищцата следва да бъде осъдена да заплати.

Ответникът дължи държавна такса върху уважената част от иска в размер на 1000 лева.

По изложените съображения Русенският окръжен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА „ДаллБогг Живот и Здраве“ АД – гр. София, седалище и адрес на управление гр.София, бул.“Г.М.Д.“ №1,ЕИК 200299615, ДА ЗАПЛАТИ на И. Т. С., ЕГН *****, от с.***, обл.Русе, ул. „***, съдебен адрес : София, ул.“*** адв. Я. Д. от САК, по сметка : ***,на основание чл. 432 от КЗ и чл. 86 от ЗЗД, сумата в размер на 25 000 лева, представляваща обезщетение за причинени ѝ неимуществени вреди от ПТП, настъпило на 13.12.2022г., в с.***, обр.Русе, при управление от А. Г. А. на л.а. Фолксваген Пасат „, с ДК № *** по отношение на който има валидно сключена застраховка „ Гражданска отговорност на автомобилистите „, ведно със законната лихва, считано от 31.01.2023г. до окончателното плащане.

ОТХВЪРЛЯ исковете по чл. 432 от КЗ и по чл. 86 от ЗЗД над уважената част до претендираните 60 000 лева, ведно със закл.хв.а, като неоснователни.

ОСЪЖДА „ДаллБогг Живот и Здраве“ АД – гр. София, ДА ЗАПЛАТИ на адв. Я. Д. Д. от САК, на основание чл.38 от ЗА, адв. възнаграждение в размер на 2 650 лева.

ОСЪЖДА И. Т. С., ЕГН ***** от гр.Русе ДА ЗАПЛАТИ на „ДаллБогг Живот и Здраве“ АД – гр. София сумата в размер на 963,20 лева разноси за производството.

ОСЪЖДА „ДаллБогг Живот и Здраве“ АД – гр. София ДА ЗАПЛАТИ по сметка на Русенския окръжен съд държавна такса в размер на 1000 лева.

Решението може да се обжалва пред ВТАС в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Русе: _____